

et Asyl, hvor gamle og udslidte Mennesker kunde henleve deres sidste Dage under betryggende Forhold. Det Forsøg har jeg imidlertid haft al Grund til at fortryde. Skønt jeg virkelig har gjort, hvad god Vilje kan udrette, for at Livet kunde blive til noget af en Fest for disse fattige Stakler, saa er der kun bleven Ufred og Spektakkel ud af det. Og jeg ser nu godt Grunden. Jeg har baaret mig ad som en Mand, der har inviteret til Dans men har glemt at sørge for Musikanter. Og — oprigtigt talt — jeg har noget af den samme Fornemmelse overfor hele det Lykkeland, som velmenende Politikere og Sociologer og dristige Teknikere Verden over har haft saa travlt med at bygge op. Jeg synes, at Livet mere og mere former sig som en Kehraus til stumt Orkester. Og kender De noget mere uhyggeligt? Det er, som om man saae de Døde danse paa deres egne Grave, og jeg ser da ogsaa i Aanden, hvordan alle disse galoperende Skygger vil flygte hovedkulds ned i Jorden ved det første Hanegal.«

Fru Bertha havde siddet tilbagelænet i sin Stol og hørt paa ham med Haanden under Kinden. Nu rettede hun sig langsomt op.

»Jeg maa nok give min Nevø Ret i, at De er bleven ikke saa lidt af en Grillefænger,« sagde hun.

Torben blev et Øjeblik tavs.

»Saa det har Asmus sagt!«